

Šou kelė galė

Īr sakuoma, kad nieka nier gražėsnė ož pėrmoujė meilė. Tik ne vėsėms tas jausmos dailė kluojės. Tou patĳriau sava kailio.

Vėskas prasidiejė vėina graži balondė mienesė rĳtmeti klasie par lietoviu kalbuos pamuoka. Muokĳtuojuė pri lėntuos kaųkou pasakuojė aplink puoezėjės reikšmė mūsa gĳvenėmė, bet aš anuos nebgirdiejau. Nes tou muomėnto netikietā pastebiejau, ka soulė pri pat longa siediejusi klasiukė Vida ĳr stebietėnā panaši i pėivu princesė ěš pasakas. Anuos geltuonuos garbanelies atsėšvėitė pru longa istraksiejėi saulės zoikelė. Šėrdės apsala ěš laimės, i tas garbanas beveizont. Jautiaus ligo bųčiuo šviežė lėipu medaus ožlaižės. Tou dėina nebsogebiejau nu sava slaptuosės meilės noleistė akiū. Vuos kaktuos neprasėskieliau i klasės doru stakta, besekiudams Videlė ěš paskuos.

Pu pamuokų parejės nomėi, nesėtvieriau savamė kailie. Vuos gerklies neėšsėtvėlkiau, besriebdams mamĳtės kou tik ěšvėrta batvinĳnė, tėik bovau somėzgės. Klaiki meilės lėga muni griaužė lig pat savaitės gala. Šėštadėinie i muokĳkla nereikiejė eitė, ta nebžėnuojau, kor nusėdaužtė... Kap nesėkonkinsio, je aš gĳvenau miestalė pakraštie, vuo Videlė – tuolėi kaimė, ož triju kiluometru.

Nebėšmanĳdams, kāp prėgesintė uųgolosė ělgesė ogni, ěšspųdėnau i laukus pri paprųdė, kor auga velniuonėška dėdoma glousnis. ěsėlėpau vuos ne i patė anuo galųnė ě spuoksuojau i debesis, katrėi slinka ěš tuos posės, kor gĳvena mona meilė. Kuožnos debesielis mon nešė pu žėnelė nu pėivu princesės... Dā daugiau sosėgraudėnau ě ožsėmėslėjau kuo skobėniau pamatĳtė sava svajuoniu karalaitė. ělgā nelaukės, nosėtvieriau tieva dvėratĳ ěš sandielioka ě ěšvaųiavau i kaima. Ka prėvaųioučiuo Vidas truoba, reikiejė ěveiktė statė atkalnė. Mĳniau piedalus, kad net lėnciųgs tratiejė, vuo dvėratė riems steniejė. Devĳnė prakaitā ěšpĳlė, pakol ontvaųiavau ont kalna. Bedvuokoudams ěš dosolė, pamatĳiau, kap ěš truobuos i kėima karto su sava vĳrėsnoujo bruolio ěšejė Vida. Stuo viejau ont vėitas kap ě žemė ěkalts mėits, vĳpsuojau ěšsėšėipės lig pat ausų ě nebžėnuojau, kou sakĳtė. Tou muomėnto ěš uųkųtė ěšcimpėna veršė dėdoma vilkinis ųou. Ons, bestėjė, soskalėjė skardio balso ě pasėleida ųolės linkou monės. Pajotau, kap ųėrdės nobėldiejė i oųkolnius. ųuokau ont dvėratė ě, neatsisokdams atgala, ěš vėsų jiegų pasėleidau rėitietė pakalniou. Belekont sosėvėjė mona kuojės kap do ųniųrā, nebėpataikĳiau ont piedalu ě so vėso dvėratio nobrazdiejau i griuovi. Bevėrsdams ont ųuona, pĳliau murzuoka i pagriuovie augosės ųimtametės lėipas lėimini. ěš nuosės pontano pasėpĳlė kraus, bet nespiejau anuo nosėlaiųitė, nes apmėriau ěš baimės, pamatės ųalėp monės bestuovuntĳ ųuni. Tas nakabis paveiziejė i muni skersuoms, nosėšėipė ųonėška ųĳpsena ě nobiega ųalėn. Kieliaus nu žemės dejoudams ě gėrdiejau, kap nu kalna posės atskarden gaiųos Vidas jouks.

Ožvės skaudiausė bova pėrmadėinie, komet Vida klasiuokams pasakuojė aplink sekmadėinini mona pasivaųėniejėma. Ka ě ųiaurė noskriausts pasėjotau, ųėrdės neleida pĳktė ont mona

gražuoļs. Vidinis balsos šnabždiejē, ka meilē īr končiū pasaulis, dieltuo tēkram vīrou neprētink dejoutē ir pīktē ont sava šērdēis damas.

Tikiejaus, ka vēina gražē dēina Vida atsēpeikies ē apduovēnuos muni sava ēšskērtēnio diemesio. Bet tēp nenotēka. Vida ē tuoliau i mona posē ni skersuoms neveiziejē. Tik pu keliū metu sopratau, dielkuo bovau atstumts. Jug ar galiejē būtē kētēp, je aš muokīkluo bovau pardaug pavīzdings ē muokiaus posiau gerā, o Videlē patēka smarkesnēs natūras vaikiokā?